

JORIS LINSSEN

‘Mijn hotel bleek een bordeel. Voortdurend klopten die vrouwen aan’

Hij lijkt zo rustig op tv, verlegen bijna. Tot je hem met de band ziet spelen en de passie ervanaf spat. Presentator Joris Linssen (1966) over de grote liefdes in zijn leven: Mexico, zijn samengestelde gezin en Caramba.

TEKST: MINOU OP DEN VELDE | BEELD: BRENDA VAN LEEUWEN

VIVA LA MUERTE!

“Voor dit soort tableaus brandt men in Mexico kaarsjes. Hier staat: de doden van wie gehouden wordt sterven nooit. Ik hou van de kleuren van Mexico, de muziek en die vage flirt met de dood. Op de verjaardag van een geliefde bereiden ze zijn lievelingseten en dineren ze op het graf. Viva la muerte!” ▶

BETER SAMEN

“Rond mijn 25ste woonde ik een tijd in Mexico voor mijn studie. Mijn hotel in Vera Cruz bleek een bordeel. Voortdurend klopten die vrouwen op mijn deur: *he gringo!* Ik werd er zo angstig van dat ik het hotel uit sloop. Maar ik kwam terecht op een grotesk terras vol transseksuelen. Nu zou ik daar graag een programma over gemaakt hebben. Maar toen vond ik het bedreigend, omdat ik alleen was. Op mijn kamer zat ik stilletjes in mijn dagboek te schrijven. Zo

bracht ik mijn leven in kaart. Tot mijn 23ste was ik alleen maar bezig met muziek maken, veel drinken en uitgaan. Ik genoot van de zelfkant en had een enorm roesverlangen. In Mexico werd ik volwassen. Ik vroeg me af: wat wil ik nu echt, journalistiek of muziek? Het werd allebei. Sinds die reis weet ik: ik ben beter samen dan alleen. Ik heb mijn leven zo ingericht dat ik grootse en meeslepende dingen meemaak, maar altijd met mijn gezin, cameraploeg of band.”

DE STER IS BINNEN

“Toen ik 11 was, maakten we op school veel toneelstukken en musicals. Ik voelde meteen: *fok it*, dit is wat ik wil. Op het podium kreeg je aandacht. Daar kon je stralen. Op mijn 16de werd ik zanger in een punkband, Der Schnat. Uit die tijd heb ik alleen deze foto, want foto’s vonden we burgerlijk. We waren *no future*. Ik studeerde geschiedenis, maar ach, er was toch geen werk. Ik had toen al een grote geldingsdrang. Ik herinner me dat ik in Paradiso speelde. Na afloop kwam ik terecht op een kraakfeest. Ik dacht: jongens de ster is binnen! Maar niemand keek op of om. Dat heb ik altijd vervelend gevonden, haha.”

PRESENTATOR JORIS LINSSEN (1966) werd bekend door zijn interviews in de succesvolle tv-programma's *Taxi*, *Hello goodbye* en *Joris' showroom*. Met zijn band *Caramba* vertolkt hij Nederlandstalige liederen met een vleugje Mexico. Op dit moment toert Joris Linssen & Caramba door het land met het theaterconcert *Stroom*.
jorislinssen.nl

VEILIGE HAVEN

“Dit schilderij is me dierbaar, want het is gemaakt door de vader van mijn vrouw. Hij overleed toen ze 11 was. Ze kwam in een pleeggezin terecht omdat haar moeder op dat moment niet voor haar kon zorgen. Zelf kom ik ook uit een samengesteld gezin. Rond mijn 12de gingen mijn ouders uit elkaar en kregen nieuwe partners. Met al die gezinnen gingen we in het weekend naar grote boerderijen. Dat waren de hoogtepunten van mijn jeugd. Ik heb twee tot vijf kinderen, zeg ik altijd. Mijn dochters van 19 en 21, een pleegdochter van 24. En Walid, een vluchteling van 23 die ik ontmoette bij het programma *Taxi*. Ik zie hem als een soort zoon. En ik heb nog een pleegzoon van 28. Toen onze dochters 10 en 12 waren bedachten wij: zullen we iemand opvangen? Het is heel goed als je de veilige haven van je gezin open gooit. Opeens kwam een christelijke jongen van 17 ons niet-gelovige gezin binnen. Hij had heel andere ideeën over integratie en homoseksualiteit. Mijn schoonmoeder werd ziek en kwam ook bij ons wonen. Het was een van de gelukkigste periodes van mijn leven. Ik vond het mooi dat die jongen die zo stijfkoppig kon praten over maatschappelijke thema's, zo lief was voor die nukkige, linkse schoonmoeder. Hij hielp haar 's nachts naar de wc. Ik vond het leuk dat het werkte, zulke verschillende types aan één tafel.” ▶

‘Ik genoot van de zelfkant en had een enorm roesverlangen’

LOSGEVOCHTEN HORDE

“Een kast vol verhalen. Spulletjes uit Ecuador en Colombia, aandenkens uit mijn jeugd. Mijn vader was conrector en mijn moeder gaf Nederlands. Zij kwamen uit een katholieke en dogmatische opvoeding en gingen in Eindhoven met allerlei progressieven een nieuwe tijd in. Ze kenden veel kunstenaars in communes en geloofden in intellectuele deugden. Ik wil nooit meer naar het Van Abbemuseum, haha. Die generatie was erg bezig met zichzelf. Wij kinderen liepen er als een losgevochten horde achteraan. Elk weekend gingen we naar het café. Om een uur of tien

zaten we onder het biljart pinda's te eten en baalden: wanneer gaan we nou eten? Ik mocht gewoon een jaar van school af. Pas toen ik een café begon op zolder was mijn moeder er klaar mee. Er waren thuis altijd feesten waar het over politiek ging. Ik was veel in gesprek met volwassenen. Ik herinner me een man die met een huifkar op wereldreis was en stiekem in onze schuur was gaan slapen. Ik sloop ernaartoe, toen mijn ouders me vonden was ik al uren met die man diep filosofisch aan het discussiëren. Dat een zonderling juist interessant is, leerde ik van mijn ouders.”

MAGISCH MOMENT

“Dit is mijn lievelingsplaat. Ik heb een nummer van Julio Iglesias, *Abrázame*, vertaald voor mijn band. Het is grappig, want Iglesias was de vijand toen ik opgroeide. Commerciële troep! Vorig jaar gingen we op bedevaart met onze band. Wij liepen 70 km en moesten met onze muziek eten en onderdak verdienen. Op een gegeven moment stonden we voor een prachtig gezelschap in een restaurant. In het midden zat een chique oudere dame. Ik zong: ‘Zeg maar niks en hou me heel goed vast’... De hele tafel begon te huilen en het restaurant viel stil. Die oudere dame hield het hele nummer haar vinger in de lucht. Na afloop vroeg ze: ‘Weet je waar wij net geweest zijn? In het rouwcentrum, om afscheid te nemen van mijn man.’ Dat lied ging daar precies over. Hij had tegen haar gezegd: als ik doodga geef ik nog een teken. Zij wist zeker dat wij door Jan gestuurd waren, daarom wees zij naar de hemel. Een magisch moment.”

INSCHIKKEN

“Dit is mijn liefste bezit. Deze stier kreeg ik van de regisseur, cameraman, geluidsman en researcher van *Joris' showroom*. Ik was tot tranen geroerd. Het is gemaakt door één van onze hoofdpersonen – Thijske, een schuchtere boer die gek op zijn stieren is. Dit is liefde in brons gegoten. Ik ben een teamspeler, ik hou niet van confrontaties. Ik kan wel woest worden als ik me onrechtvaardig behandeld voel. Gekleineerd. Afgelopen herfst ging ik met Sander de Kramer naar landen waar vluchtelingen zitten. Een nieuwe eindredacteur zei: ‘Doe jij maar het rustige radioprogramma, want Sander is wat *upper* in zijn emoties.’ Ik dacht: o ja, die heeft dus een beeld van televisie, dat ik rustig en verlegen ben. Dat ergert mij. ‘Daar

moet je hem niet voor hebben, want hij is te beschaafd,’ zei ik. Bij *Hello goodbye* lijkt het alsof ik alleen maar een beetje sta te luisteren. Maar het geeft geen pas om tijdens iemands levensverhaal dominant te roepen: hallo hier ben ik! Mensen zeggen vaak na een optreden: ‘Hoe is het mogelijk, dat jij met zoveel energie zingt? De passie spatte er vanaf. Zo kennen wij jou niet!’ Dat is bedoeld als compliment, maar ik denk dan: hoezo? Bij televisie heb je om de haverklap een nieuwe eindredacteur, manager, of zenderbaas. Die roepen allemaal dat ze het anders gaan doen. En we beginnen met een paar strepen door namen te zetten. Je moet jezelf steeds opnieuw bewijzen. Je leert om in te schikken, anders eindig je op je eigen internetzender.” ▶

‘Bij televisie leer je om in te schikken, anders eindig je op je eigen internetzender’

‘Voor Rebecca werd ik altijd verliefd op flamboyante zigeunerinnen’

MUZE

“Deze piano gaf ik mezelf op mijn 40ste verjaardag. Ik speel al mijn hele leven. Toen ik begin 20 was werd ik verliefd op Rebecca, de vriendin van mijn beste vriend. Tot het ochtendgloren zat ik treurige liedjes te maken. Het was mijn geheim. Tot ik op een feest van die vriend Rebecca’s moeder ontmoette. Ik vertelde dat ik liedjes voor haar dochter schreef. Aan het einde van de avond zei ze tegen haar dochter: ‘Jij bent zijn muze. Die Joris houdt echt van jou.’ Uiteindelijk werd ze mijn schoonmoeder. Ze was een dwars type, maar dat is het zout in de pap natuurlijk. Zij zat vaak te kleuren terwijl ik aan de piano liedjes zat bij te punten. Kap nou eens met die herrie, riep ze soms, ik word er doodziek van! Ik heb altijd bewondering gehad voor mensen die durven om niet sociaal te zijn. Maar dat vereist een enorme hardheid. Jegens jezelf en anderen. En dat kan ik niet.

Ik bewonderde Rebecca. Ondanks haar pittige jeugd was zij niet verbitterd of gebroken. Ze speelde in een gitaarband en was wijs en levenslustig. Daarvoor werd ik altijd verliefd op flamboyante zigeunerinnen die bepaald niet uit een hoogopgeleid gezin kwamen. Maar Rebecca studeerde en kwam ook uit een links, intellectueel gezin. Ik was niet gelukkig in die punkperiode. Het was een harde, macho scene. Bij optredens kwamen we dronken aan en we molden van alles. We leefden in uitgewoonde huizen. Ik probeerde zoveel mogelijk vrouwen te veroveren. Best liefdeloos. Dat veranderde toen ik Rebecca tegenkwam. Zij leerde mij om van een vrouw te houden in plaats van haar te gebruiken.”

Even luisteren naar Joris en zijn band? Ga naar Zin.nl/linssen

ALLES GRIJPT IN ELKAAR

“Dit is een orthodox kruis uit Ethiopië. Ik denk dat het geluk brengt. Mijn vrouw is antropologe, en de kinderen studeren antropologie en sociale wetenschappen. Afgelopen zomer wilden we naar Ethiopië. In een dorpie ontmoetten we een jongen van 14. Hij hing me deze ketting om en vroeg of we koffie wilden drinken bij hem thuis. Gidsen raden dat af, want het kost geld. Maar wij deden het gewoon. In een armoedig hutje roosterden ze koffie voor ons. Toen we weg gingen zei het meisje: ‘Ik durf het bijna niet te vragen, maar ik wil zo graag een studieboek.’ Na vijf winkels vonden we een afgebladderd woordenboek. Ze drukte het tegen haar borst en begon meteen te studeren. Heel ontroerend. Er ontstond een enorme band, we mailen nog steeds. Het grijpt allemaal in elkaar. Door mijn werk ontstaan vriendschappen, en daar schrijf ik weer liedjes en verhalen over.” ■